

Arrest

nr. 261 295 van 28 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 juni 2021.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als degene die door haar ouders, de heer N. L. en mevrouw M. L., worden aangevoerd in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake de verzoekende partij haar ouders, de heer N. L. en mevrouw M. L., wordt bij arrest nr. X van 28 september 2021 als volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker, de heer N. L. en verzoekster, mevrouw M. L., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. In het kader van hun eerste verzoek verklaarden verzoekers Albanees staatsburger te zijn en geboren te zijn in Shkodër. Zij hebben samen drie kinderen: K. L., M. L. en E. L. Sinds het jaar 2000 heeft verzoeker een werkvergunning in Griekenland. Sindsdien verbleef hij in Griekenland om er te werken en hij kwam af en toe terug naar Albanië om zijn familie te zien. Op 18 september 2018 vermoordde verzoekers broer, N., T. B. in Dobërdol, Tropojë. Na de moord verwittigde N. de familie om te laten weten dat hij een moord gepleegd had en dat zij moesten oppassen. N. dook onder. Uit vrees voor een bloedwraak leefden alle mannelijke familieleden van N. opgesloten in hun eigen woning. Op het moment van de moord was verzoeker in Griekenland. Verzoekers' zoon K., die aan het werk was in Montenegro, keerde terug naar Albanië. Ook hij bleef nadien steeds binnenshuis. Op 22 oktober 2018 kwam hij verzoeker vervoegen in Griekenland. Op 31 oktober 2018 stuurde de familie van verzoekers bemiddelaars naar de familie B. Zij gingen echter niet akkoord met een verzoening. Verzoeker kreeg nooit zelf bedreigingen van de familie B., maar vernam via anderen dat werd rondgevraagd naar hun verblijfplaatsen. Verzoekers deden omwille van de bloedwraakdreiging vanwege de B.'s nooit beroep op de Albanese autoriteiten. Op 19 december 2018 keerde verzoeker met zijn zoon K. terug naar Albanië. Verzoeker bleef de hele tijd binnen, behalve toen hij op Kerstdag stiekem naar Shkodër ging om zijn broer M. te ontmoeten. Eind december 2018 verlieten verzoekers en hun gezinsleden Albanië en reisden zij naar België, waar zij een verzoek om internationale bescherming indienden op 10 januari 2019. Verzoeker gaf aan dat hij bij terugkeer naar Albanië vreesde dat hij en zijn zoon vermoord zouden worden in het kader van de bloedwraak waarin zijn familie met de familie van T. B. verwickeld is en dat de vrouwen van zijn gezin bedreigd of ontvoerd zouden worden. Verzoekster verklaarde dat zij vreesde dat haar man en hun zoon vermoord zouden worden in het kader van de bloedwraak met de familie B.

Op 29 april 2019 nam het Commissariaat-Generaal weigeringsbeslissingen ten aanzien van verzoekers en hun gezin omdat er geen geloof gehecht kon worden aan hun verklaringen daadwerkelijk in een bloedwraak verwickeld te zijn met de familie B. Verzoekers dienden tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). In dit kader legden zij onder meer de volgende documenten neer: een beslissing van het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken van 18 juli 2019 waarbij A. L. en zijn minderjarige zonen erkend werden als vluchteling, de beëdigde vertaling ervan, een beslissing van het Home Office van het Verenigd Koninkrijk van 24 januari 2020 waarbij F. L. erkend werd als vluchteling, en een afschrift van een deel van het gehoor van F. L. in het Verenigd Koninkrijk waaruit blijkt dat hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming sprak over de bloedwraak met de familie B. Op 14 februari 2020 verwierp de Raad het ingediende beroep bij arrest met nummer 232 612.

Op 24 april 2020 dienden verzoekers huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker verwijst in het kader van onderhavig verzoek naar de problemen die hij eerder aanhaalde en verklaart dat zij niet terug naar Albanië kunnen omdat hun leven er bedreigd wordt. De kanun geldt nog steeds in de noordelijke regio waar zij vandaan komen en zij zijn bang, zo stelt hij. Verzoeker werpt ook op dat de tolk de vorige keer niet goed was en dat er slecht vertaald werd. Verzoekster verklaart dat hun situatie nog steeds hetzelfde is en dat de familie met wie zij problemen hebben hen nog steeds niet vergeven heeft. Haar schoonbroer N. verblijft sinds een jaar in de gevangenis. Bij terugkeer naar Albanië vreest zij voor het leven van haar echtgenoot en haar zoon. Ook verzoekers hun kinderen

verzoekten allen een tweede keer om internationale bescherming: K. deed dit op 30 april 2020 en hun dochters op 18 juni 2020. Ook zij verwijzen opnieuw naar de bloedwraak met de familie B. In het kader van het huidige verzoek legt verzoeker een attest van de verzoeningscommissie 'Justice and peace' van 5 september 2020 (kopie) voor waarin staat dat verzoeker en zijn broer N. in een bloedwraakconflict verwickeld zijn, dat zij opgesloten leven sinds 18 september 2018 en waardoor hij en zijn gezin gedwongen waren om Albanië te verlaten. Hun zoon K. legt in het kader van zijn huidig verzoek verschillende documenten neer waarvan hij aangeeft dat zijn neef F. L. op basis van deze documenten een beschermingsstatuut kreeg in het Verenigd Koninkrijk: een certificaat van de verzoeningscommissie 'Justice and Peace' betreffende F. L. van 8 november 2019 (kopie), de vertaling ervan (kopie) en een artikel van Balkanweb van 11 juli 2019 inzake de arrestatie van N. L. (kopie). Voor het overige brengt K. ook de hierboven reeds opgesomde documenten aan die verzoeker en zijn gezinsleden reeds neerlegden in het kader van het beroep dat zij naar aanleiding van hun eerste verzoek om internationale bescherming indienden bij de Raad.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter

maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers hier in gebreke blijven. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

4.1. Gelet op het feit dat het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal in het kader van het vorige verzoek om internationale bescherming van verzoekers werd verworpen, moet deze, zoals de commissaris-generaal eveneens aangeeft, als vaststaand worden beschouwd. Verzoekers kunnen onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissingen) in het kader van hun vorig verzoek om internationale bescherming, die definitief is geworden.

De Raad benadrukt hierbij dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. De commissaris-generaal stelt echter vast dat er geen dergelijk element in het dossier van verzoekers voorhanden is en zet uiteen om welke redenen de door verzoekers bijgebrachte elementen niet worden aanvaard.

Zo stelt de commissaris-generaal – en de Raad treedt hem hierin bij – met verwijzing naar de verklaringen die verzoeker en zijn gezinsleden afleggen en de documenten die zij voorleggen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op de asielmotieven die zij in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet, waarbij hij verduidelijkt: "u haalt aan dat u nog steeds vreest gedood te worden omwille van de problemen die u al toelichtte (verklaring volgend verzoek N. d.d. 18 september 2020, punt 19); uw echtgenote zegt dat de situatie nog steeds hetzelfde is en dat de familie met wie jullie problemen hebben jullie nog altijd niet vergeven heeft (verklaring volgend verzoek M. d.d. 18 september 2020, punt 16); uw zoon K. geeft aan dat het nog altijd om dezelfde problemen gaat, dat heel uw familie bedreigd wordt door de familie B. (verklaring volgend verzoek K. d.d. 23 juni 2020, punt 16); E. zegt dat heel de familie gevaar loopt omwille van een bloedwraak waarin jullie verwickeld zijn (verklaring volgend verzoek El. d.d. 7 augustus 2020, punt 19); M. kaart aan dat jullie nog steeds in een bloedwraak verwickeld zijn (verklaring volgend verzoek M. d.d. 7 augustus 2020, punt 16)", dat moet worden beklemtoond dat hun eerste verzoek door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van hun bewering in een bloedwraak met de B.'s verwickeld te zijn en dat deze beoordeling door de Raad werd bevestigd.

Verzoekers betogen in hun verzoekschrift dat zij telefonisch contact houden met hun schoonzus in Albanië en dat de problemen waarvoor zij en hun kinderen Albanië in 2018 zijn ontvlucht, nog steeds bestaan. Zij zetten verder opnieuw uiteen dat zij vrezen dat zij het mikpunt zullen worden van een aanslag ingevolge een bloedwraakwestie met de familie van T. B., dat hun kinderen geen menswaardige toekomst zullen hebben bij terugkeer, dat de familie T. B. verzoening weigerde en dat zij ondervonden dat de Albanese autoriteiten niet in staat waren om hen en hun gezin hiertegen voldoende bescherming te bieden. De Raad wijst er echter op dat het gegeven dat verzoekers naar aanleiding van hun huidige verzoek louter bijkomende verklaringen afleggen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is afbreuk te kunnen doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Door hun vrees te herhalen,

te wijzen op de actualiteit ervan en verder te borduren op hetzelfde ongeloofwaardig relaas, voegen verzoekers niets nieuws of wezenlijks toe aan hun asiëldossier.

Verzoekers sommen vervolgens de door hen neergelegde stukken op en hekelen de motivering van de commissaris-generaal waarin hij vaststelt: "Ook het attest van de verzoeningscommissie 'Justice and peace' d.d. 5 september 2020 is niet van die aard dat het een nieuw licht werpt op de ongeloofwaardigheid van jullie bewering gevisieerd te worden in een bloedwraak. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde als ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien betreft het document een kopie en kan er, gezien uit de beschikbare informatie blijkt dat er veel valse bloedwraakattesten in omloop zijn, hoe dan ook geen waarde aan gehecht worden. Aan het door uw zoon K. neergelegde document betreffende zijn neef F., met name een certificaat van diezelfde verzoeningscommissie 'Justice and peace' d.d. 8 november 2019 kan om de hierboven aangestipte redenen eenzelfde conclusie verbonden worden." Verzoekers gaan met hun betoog waarin zij onder meer stellen dat de gebeurtenissen aan de basis van de bloedwraakkwestie niet verzonnen zijn, opnieuw voorbij aan het vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van hun bewering in een bloedwraak met de B.'s verwikkeld te zijn in het kader van hun eerste verzoek waartegen geen beroepsmogelijkheden meer open staan. Verzoekers geven in wezen slechts aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de commissaris-generaal en zij slagen er niet in dienstige argumenten aan te reiken die, onder meer de vaststelling dat het document een kopie betreft en uit de beschikbare informatie blijkt dat er veel valse bloedwraakattesten in omloop zijn, onderuit te halen. Gelet op de verwijzing naar de beschikbare informatie, kunnen verzoekers dit bovendien bezwaarlijk minimaliseren tot "een vage stelling". Waar zij pogen om zich vast te klampen aan een gebrek aan grondig onderzoek gevoerd door het Commissariaat-generaal, hierop en op de gevolgtrekkingen kritiek spuien, wijst de Raad erop dat het Commissariaat-generaal een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door verzoekers aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekers aangebrachte elementen, elementen zijn die hun kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin is gebeurd. Loutere beweringen en kritieken buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar hun familieleden A. L. en F. L. die een beschermingsstatuut hebben gekregen en de neergelegde stukken in dit kader, beklemtoont de Raad de beoordeling in zijn arrest met nummer 232 612 van 14 februari 2020 dienaangaande:

"Aangaande de bijgebrachte beslissing van het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken d.d. 18 juli 2019, waarbij A. L. en zijn minderjarige zonen erkend werden als vluchteling, en de beëdigde vertaling ervan (stukken 23 en 24), stelt de Raad vast dat, nog daargelaten de vaststelling dat uit deze beslissing nergens blijkt omwille van welke redenen A. L. en zijn minderjarige zonen erkend werden als vluchteling, verzoekende partijen zich geenszins zonder meer kunnen steunen op de erkenning als vluchteling van deze familieleden teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Immers moet elk verzoek om internationale bescherming individueel worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. In casu verhinderen de vage, ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partijen aangaande essentiële elementen van hun asiërelaas dat enig geloof kan worden gehecht aan hun bewering verwikkeld te zijn in een bloedwraak.

(...)

2.2.13. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen nog een beslissing van het Home Office van het Verenigd Koninkrijk d.d. 24 januari 2020 neer, waarbij F. L. erkend werd als vluchteling, en een afschrift van een deel van het gehoor van F. L. in het Verenigd Koninkrijk waaruit blijkt dat hij internationale bescherming verkreeg vanwege de bloedwraak ("Stuk 26" en "Stuk 27"). De Raad herhaalt evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Verzoekende partijen kunnen dan ook geenszins zonder meer steunen op de erkenning als vluchteling van dit familielid teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken."

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen dan ook op goede gronden: "Betreffende jullie verwijzingen naar het feit dat er aan enkele van jullie familieleden het vluchtelingenstatuut werd toegekend in andere Europese landen – F. L. in het Verenigd Koninkrijk en A. L. in Italië (verklaring volgend verzoek K. d.d. 23 juni 2020, vraag 16 en 18; verklaring volgend verzoek E. d.d. 7 augustus 2020, vraag 16; verklaring volgend verzoek M. d.d. 7 augustus 2020, vraag 23) - en de documenten waaruit blijkt dat zij daadwerkelijk een dergelijke status verkregen, dient daarnaast te worden vastgesteld dat deze verklaringen en documenten niet beschouwd kunnen worden als een nieuw element, gelet op de vaststelling dat de RvV zich reeds in het kader van jullie eerste verzoek uitsprak in dit verband. De RvV stipte onder meer aan dat elk verzoek om internationale bescherming moet worden onderzocht rekening houdende met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens in het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De RvV onderstreepte dat jullie vage, ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aangaande essentiële elementen van jullie asielrelaas verhinderen dat enig geloof gehecht kan worden aan jullie bewering in een bloedwraak verwickeld te zijn."

Door deze argumenten nogmaals te herhalen in hun verzoekschrift, werpen verzoekers hier geen ander licht op. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar zij aanvoeren een artikel van Balkanweb van 11 juli 2019 te hebben neergelegd. Door aan te halen dat dit stuk werd neergelegd, gaan verzoekers voorbij aan, minstens slagen zij er niet in afbreuk te doen aan het motief hierover dat luidt als volgt: "De Uit het door uw zoon neergelegde artikel van Balkanweb d.d. 11 juli 2019 blijkt voorts slechts dat N. L. in juli 2019 gearresteerd werd. Hieruit blijkt evenwel geenszins dat u en uw gezinsleden verwickeld zijn in een bloedwraak met de nabestaanden van T. B."

Uit de bestreden beslissingen blijkt dan ook dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden doorheen hun betoog in hun verzoekschrift, wel degelijk een afdoende en geïndividualiseerd onderzoek heeft gevoerd naar de door hen nieuw bijgebrachte elementen, doch dat deze niet werden aanvaard. Door hun verklaringen te herhalen, te verwijzen naar de door hen neergelegde stukken en hun ongenoegen te uiten, kunnen verzoekers geen afbreuk doen aan de gemotiveerde vaststellingen in de bestreden beslissingen.

Wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissingen, stelt de Raad vast dat verzoekers deze ongemoeid laten waardoor deze onverminderd overeind blijven.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, benadrukken de verzoekende partijen dat zij en hun familie het slachtoffer zijn van bloedwraak en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de problematiek van de vendetta onterecht te theoretisch benadert. De verzoekende partijen wijzen erop dat alle leden van de familie gevlucht zijn uit Albanië met uitzondering van twee ooms die ondergedoken leven. Zij wijzen er tevens op dat hun twee neven A. en F. erkend werden als vluchteling. De verzoekende partijen gaan niet akkoord met de vaststelling dat de kopie van de verzoeningscommissie niet wordt aangenomen als bewijs van hun vrees. Zij menen dat dit geen ernstige weigering is en wijzen op de samenwerkingsplicht. De verzoekende partijen benadrukken dat het voorleggen van een fotokopie geen vrijgeleide mag zijn voor een weigering.

4.1. In het licht van voormeld betoog waarin de verzoekende partijen benadrukken dat zij en hun familie het slachtoffer zijn van bloedwraak en poneren dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de problematiek van de vendetta onterecht te theoretisch benadert, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgende grond van voormelde beschikking:

“4.1. Gelet op het feit dat het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal in het kader van het vorige verzoek om internationale bescherming van verzoekers werd verworpen, moet deze, zoals de commissaris-generaal eveneens aangeeft, als vaststaand worden beschouwd. Verzoekers kunnen onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissingen) in het kader van hun vorig verzoek om internationale bescherming, die definitief is geworden.

De Raad benadrukt hierbij dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. De commissaris-generaal stelt echter vast dat er geen dergelijk element in het dossier van verzoekers voorhanden is en zet uiteen om welke redenen de door verzoekers bijgebrachte elementen niet worden aanvaard.

Zo stelt de commissaris-generaal – en de Raad treedt hem hierin bij – met verwijzing naar de verklaringen die verzoeker en zijn gezinsleden afleggen en de documenten die zij voorleggen waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op de asielmotieven die zij in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet, waarbij hij verduidelijkt: “u haalt aan dat u nog steeds vreest gedood te worden omwille van de problemen die u al toelichtte (verklaring volgend verzoek N. d.d. 18 september 2020, punt 19); uw echtgenote zegt dat de situatie nog steeds hetzelfde is en dat de familie met wie jullie problemen hebben jullie nog altijd niet vergeven heeft (verklaring volgend verzoek M. d.d. 18 september 2020, punt 16); uw zoon K. geeft aan dat het nog altijd om dezelfde problemen gaat, dat heel uw familie bedreigd wordt door de familie B. (verklaring volgend verzoek K. d.d. 23 juni 2020, punt 16); E. zegt dat heel de familie gevaar loopt omwille van een bloedwraak waarin jullie verwickeld zijn (verklaring volgend verzoek El. d.d. 7 augustus 2020, punt 19); M. kaart aan dat jullie nog steeds in een bloedwraak verwickeld zijn (verklaring volgend verzoek M. d.d. 7 augustus 2020, punt 16)”, dat moet worden beklemtoond dat hun eerste verzoek door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van hun bewering in een bloedwraak met de B.’s verwickeld te zijn en dat deze beoordeling door de Raad werd bevestigd.

Verzoekers betogen in hun verzoekschrift dat zij telefonisch contact houden met hun schoonzus in Albanië en dat de problemen waarvoor zij en hun kinderen Albanië in 2018 zijn ontvlucht, nog steeds bestaan. Zij zetten verder opnieuw uiteen dat zij vrezen dat zij het mikpunt zullen worden van een aanslag ingevolge een bloedwraakwestie met de familie van T. B., dat hun kinderen geen menswaardige toekomst zullen hebben bij terugkeer, dat de familie T. B. verzoening weigerde en dat zij ondervonden dat de Albanese autoriteiten niet in staat waren om hen en hun gezin hiertegen voldoende bescherming te bieden. De Raad wijst er echter op dat het gegeven dat verzoekers naar aanleiding van hun huidige verzoek louter bijkomende verklaringen afleggen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is afbreuk te kunnen doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Door hun vrees te herhalen, te wijzen op de actualiteit ervan en verder te borduren op hetzelfde ongeloofwaardig relaas, voegen verzoekers niets nieuws of wezenlijks toe aan hun asiëldossier.”

De Raad stelt dan ook vooreerst vast dat de verzoekende partijen niet verder komen dan het uiten van algemene kritiek, zonder enig concreet antwoord te bieden op de gronden van voormelde beschikking en de motieven van de bestreden beslissingen waarin op uitgebreid gemotiveerde wijze wordt uiteengezet om welke redenen de door hen aangevoerde bloedwraakproblematiek in het kader van onderhavig volgend verzoek niet wordt aanvaard en wordt gewezen op het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid. Hierbij wordt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen lijken voor te houden ter terechtzitting, wel degelijk rekening gehouden met de door hen aangevoerde elementen, de concrete omstandigheden en de verklaringen van de verzoekende partijen. Gelet op deze concreet gemotiveerde vaststellingen kunnen de verzoekende partijen bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de problematiek van de vendetta (onterecht) te theoretisch werd benaderd. Waar zij poneren dat alle leden van de familie gevlucht zijn uit Albanië met uitzondering van twee ooms die ondergedoken leven, gaan zij aldus evenzeer voorbij aan de concrete motieven, minstens slagen zij er niet in hier een ander licht op te laten schijnen of de vastgestelde ongeloofwaardigheid om te buigen.

4.2. Waar de verzoekende partijen verder aangeven niet akkoord te gaan met de vaststelling dat de kopie van de verzoeningscommissie niet wordt aangenomen als bewijs van hun vrees, wijst de Raad op volgende gronden van voormelde beschikking waarin met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissingen in dit verband wordt vastgesteld hetgeen volgt:

“Verzoekers sommen vervolgens de door hen neergelegde stukken op en hekelen de motivering van de commissaris-generaal waarin hij vaststelt: “Ook het attest van de verzoeningscommissie ‘Justice and peace’ d.d. 5 september 2020 is niet van die aard dat het een nieuw licht werpt op de ongeloofwaardigheid van jullie bewering geïnviseerd te worden in een bloedwraak. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde als ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien betreft het document een kopie en kan er, gezien uit de beschikbare informatie blijkt dat er veel valse bloedwraakattesten in omloop zijn, hoe dan ook geen waarde aan gehecht worden. Aan het door uw zoon K. neergelegde document betreffende zijn neef F., met name een certificaat van diezelfde verzoeningscommissie ‘Justice and peace’ d.d. 8 november 2019 kan om de hierboven aangestipte redenen eenzelfde conclusie verbonden worden.” Verzoekers gaan met hun betoog waarin zij onder meer stellen dat de gebeurtenissen aan de basis van de bloedwraakwestie niet verzonnen zijn, opnieuw voorbij aan het vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van hun bewering in een bloedwraak met de B.’s verwikkeld te zijn in het kader van hun eerste verzoek waartegen geen beroepsmogelijkheden meer open staan. Verzoekers geven in wezen slechts aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de commissaris-generaal en zij slagen er niet in dienstige argumenten aan te reiken die, onder meer de vaststelling dat het document een kopie betreft en uit de beschikbare informatie blijkt dat er veel valse bloedwraakattesten in omloop zijn, onderuit te halen. Gelet op de verwijzing naar de beschikbare informatie, kunnen verzoekers dit bovendien bezwaarlijk minimaliseren tot “een vage stelling”. Waar zij pogen om zich vast te klampen aan een gebrek aan grondig onderzoek gevoerd door het Commissariaat-generaal, hierop en op de gevolgtrekkingen kritiek spuien, wijst de Raad erop dat het Commissariaat-generaal een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door verzoekers aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekers aangebrachte elementen, elementen zijn die hun kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin is gebeurd. Loutere beweringen en kritieken buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.”

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partijen zich in wezen louter beperken tot het voeren van een algemeen betoog waarbij zij hun visie op de zaak geven wat niet meer inhoudt dan het

aangeven het niet eens te zijn en het herhalen van eerder aangevoerde argumenten. Het weze benadrukt dat wel degelijk een afdoende onderzoek werd gevoerd naar de door de verzoekende partijen bijgebrachte elementen en documenten, doch dat deze niet werden aanvaard. Waar de verzoekende partijen benadrukken dat het voorleggen van een fotokopie geen vrijgeleide mag zijn voor een weigering, geven de verzoekende partijen bovendien niet enkel slechts op algemene wijze aan een andere mening te zijn toegedaan betreffende de beoordeling van de fotokopie waarbij zij voorbijgaan aan de motieven van de bestreden beslissingen dienaangaande met verwijzing naar de beschikbare informatie en voormelde gronden van de beschikking, hetgeen niet volstaat, doch zij geven hierbij eveneens slechts een beperkte lezing waarbij zij ook aan de overige motieven van de bestreden beslissingen en de overige gronden van voormelde beschikking voorbijgaan waaraan zij evenmin slagen afbreuk te doen. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. Waar de verzoekende partijen zich ter terechtzitting trachten te beroepen op de samenwerkingsplicht, beklemt de Raad: "dat het Commissariaat-generaal een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door verzoekers aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekers aangebrachte elementen, elementen zijn die hun kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin is gebeurd. Loutere beweringen en kritieken buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen." De verzoekende partijen brengen dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

4.3. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar zij er terechtzitting op wijzen dat hun twee neven A. en F. erkend werden als vluchteling. In dit verband wordt in voormelde beschikking gesteld:

"Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar hun familieleden A. L. en F. L. die een beschermingsstatuut hebben gekregen en de neergelegde stukken in dit kader, beklemt de Raad de beoordeling in zijn arrest met nummer 232 612 van 14 februari 2020 dienaangaande:

"Aangaande de bijgebrachte beslissing van het Italiaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken d.d. 18 juli 2019, waarbij A. L. en zijn minderjarige zonen erkend werden als vluchteling, en de beëdigde vertaling ervan (stukken 23 en 24), stelt de Raad vast dat, nog daargelaten de vaststelling dat uit deze beslissing nergens blijkt omwille van welke redenen A. L. en zijn minderjarige zonen erkend werden als vluchteling, verzoekende partijen zich geenszins zonder meer kunnen steunen op de erkenning als vluchteling van deze familieleden teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Immers moet elk verzoek om internationale bescherming individueel worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. In casu verhinderen de vage, ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partijen aangaande essentiële elementen van hun asielrelaas dat enig geloof kan worden gehecht aan hun bewering verwekt te zijn in een bloedwraak.

(...)

2.2.13. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen nog een beslissing van het Home Office van het Verenigd Koninkrijk d.d. 24 januari 2020 neer, waarbij F. L. erkend werd als vluchteling, en een afschrift van een deel van het gehoor van F. L. in het Verenigd Koninkrijk waaruit blijkt dat hij internationale bescherming verkreeg vanwege de bloedwraak ("Stuk 26" en "Stuk 27"). De Raad herhaalt evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Verzoekende partijen kunnen dan ook geenszins zonder meer steunen op de erkenning als vluchteling van dit familielid teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken."

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen dan ook op goede gronden: "Betreffende jullie verwijzingen naar het feit dat er aan enkele van jullie familieleden het vluchtelingenstatuut werd toegekend in andere Europese landen – F. L. in het Verenigd Koninkrijk en A. L. in Italië (verklaring volgend verzoek K. d.d. 23 juni 2020, vraag 16 en 18; verklaring volgend verzoek E. d.d. 7 augustus 2020, vraag 16; verklaring volgend verzoek M. d.d. 7 augustus 2020, vraag 23) - en

de documenten waaruit blijkt dat zij daadwerkelijk een dergelijke status verkregen, dient daarnaast te worden vastgesteld dat deze verklaringen en documenten niet beschouwd kunnen worden als een nieuw element, gelet op de vaststelling dat de RvV zich reeds in het kader van jullie eerste verzoek uitsprak in dit verband. De RvV stipte onder meer aan dat elk verzoek om internationale bescherming moet worden onderzocht rekening houdende met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens in het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De RvV onderstreepte dat jullie vage, ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aangaande essentiële elementen van jullie asielrelaas verhinderen dat enig geloof gehecht kan worden aan jullie bewering in een bloedwraak verwickeld te zijn."

De verzoekende partijen gaan hier aldus, door louter eerdere verklaringen en verzuchtingen te herhalen, geheel aan voorbij, minstens dient te worden vastgesteld dat zij er niet in het minst in concreto op ingaan en geen concrete elementen bijbrengen die aan het voorgaande afbreuk doen.

4.4. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partijen in wezen verwijzen naar elementen die zij reeds in hun verzoekschrift naar voren hebben gebracht en waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord en het uiten van algemene verzuchtingen. Door te herhalen, het formuleren van algemene beweringen en het uiten van algemene kritiek en hun ongenoegen, brengen de verzoekende partijen geen concrete elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

Bijgevolg brengt de verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS